

adéu a l'Enric Serras

ROSA VILA, *membre de la Secció de Lletres*

L'Enric, membre co-fundador de la secció de Lletres del Centre d'Estudis Argentonina, ha mort. Ha mort molt abans del que comptàvem. Se n'ha anat a caminar, de primavera, per unes rutes diferents a les dels GR que havia anat fent i de les quals anava recollint historietes que després escrivia. Però aquest cop no les podrà recollir ni publicar.

L'Enric ha estat retornat a la terra, d'on se suposa que tots sortim, com el menjar i el vi, també el bon menjar i el bon vi que ell tant exultava. Segurament per això no és casualitat que el grup d'escriptura que fèiem amb ell, s'anomenés "Vi Ranci", el nom d'un vi que casava perfectament amb el nom d'una menja, la que donava nom a un altre grup d'escriptura -aquest a l'altre banda de Parpers, al Vallès (Cardedeu i Llinars) amb qui compartíem cursos i altres experiències literàries-, el de "Pasta de Full".

"Vi Ranci" va sortir -de manera gairebé espontània- poc després del primer taller d'escriptura que es féu al nostre poble, a la Biblioteca Popular i coordinat per l'Assumpta Margenat. Després en vindrien altres, -diguem d'especialització- ja a l'Altell del Saló de Pedra, sota el mantell del Centre d'Estudis i en col·laboració amb l'ajuntament.

Dels membres d'aquell 1er "Vi Ranci", reunits setmanalment a ca l'Enric al voltant d'una taula molt gran, amb vi ranci, coques i galetes, en va sortir el llibre de contes col·lectiu *Deu, eren 10 les mentides d'un poble*. Després, i molt menys assíduament, ens vàrem seguir trobant cinc o sis dels membres d'aquell nucli inicial,

amb consignes i temes variats amb l'excusa de produir textos per a ser publicats a la darrera pàgina d'aquesta revista, l'anomenada "pàgina de lletres", coordinada pel propi Enric, fins que les beceroles de la malaltia ho van fer espaiar tot. Uns mesos abans del desenllaç havíem decidit reprendre la ronda de publicacions perquè sabíem que la de compartir els escrits era una de les il·lusions a què mínimament encara podia respondre. Al següent número li tocava a ell, per a la qual cosa ens consta que havia estat esporgant el seu ordinador, a fi de presentar-nos els sis a set textos que a ell el plaïen més. Però no hi vàrem ser a temps.

En una de les darreres trobades, ens havia sorprès amb un escrit sobre la seva pròpia mort, quan encara a la resta del grup ens semblava que estava prou lluny per no agafar-nos-ho massa seriosament. Segurament, per això, vàrem voler treure foc a aquell text escrit en moments de

lucidesa, alhora que, íntimament, aplaudíem la seva valentia i saviesa. Era la saviesa del que sap on i com està. És l'escrit que la Margarida va decidir posar al recordatori de l'enterrament. El seu darrer escrit amb el que quedava del grup Vi Ranci. Un comiat amb cara de dona guapa.

Enric, seguirem escrivint i si no estàs massa enfeinat, t'ho anirem enviant, siguis on siguis, perquè ens ho critiquis o ens ho aprovis. Mentrestant, ens haurem d'anar avesant que deixis de narrar-nos com n'era d'elegant i simpàtic el teu pare, com era la cuina on feies els deures, o com se't menjava el dolor per la malaltia de la teva germana, o com n'era de bona la poma que t'oferia la noia que se t'apareixia en qualsevol de les teves excursions... Res, tot plegat no res més que un trencament del fil comunicatiu propi de la mort, que haurem d'aprendre a gestionar com a part inherent a la vida.